

YARGI KARARLARI

KARARLARI

YARGI

Yargı Kararları

Dairesi	Karar Yılı	Karar No	Esas Yılı	Esas No	Karar Tarihi
VERGİ DAVA DAİRELERİ	2007	211	2007	20	15/06/2007

KARAR METNİ

1998 YILINDA ALACAK KAYDEDİLEN VE TAHSİL EDİLEMİYEN ALACAKTAN, KARŞILIKLI OLARAK TARAFLARIN FERAGATI ÜZERİNE, MAHKEMECE FERAGAT NEDENİYLE DAVANIN REDDİNE KARAR VERİLDİĞİNDEN, 2002 YILINDA ZARAR YAZILMASINDA YASAL DÜZENLEMeye AYKIRILIK BULUNMADIĞI HK.<

Temyiz Eden : ? İnşaat Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi

Vekili : Av. ?

Karşı Taraf : Kavaklıdere Vergi Dairesi Müdürlüğü

İstemin Özeti : 2002 yılı işlemleri incelenen davacı şirket adına ikmalen kurumlar vergisi, geçici vergi salınmış, fon payı hesaplanıp, vergi ziyai cezası ve özel usulsüzlük cezası kesilmiştir.

Ankara 4. Vergi Mahkemesi 22.12.2004 günlü ve E:2004/736, K.2004/1127 sayılı kararıyla; 1998 yılında yapılan iş nedeniyle düzenlenen ve hasılat olarak kaydedilen faturaların bir kısmının ilgili şirket tarafından kabul edilmemesi üzerine 1999 yılında bu alacak için dava açıldığı, ancak diğer firmanın da dava açması üzerine her iki davadan karşılıklı olarak feragat edildiği ve tahsil edilemeyen alacak için şüpheli alacak karşılığı ayrıldığı, davacı şirketin alacaklı olduğu şirket deprem bölgesinin mükellefi olmadığından 213 sayılı Vergi Usul Kanunu'nun geçici 24 üncü maddesinin uygulanması suretiyle şüpheli alacak karşılığı ayrılamayacağı, açılan davalardan karşılıklı olarak feragat edildiğinden, şüpheli halde kalan bir alacağın bulunmadığı, açılan davanın kaybedilmesi durumunda katlanılacak maddi külfetin bertaraf edilmesi karşılığında aynen tahsilinden vazgeçilen, başka bir anlatımla değerine eşit bir edim elde edilmek suretiyle tahsil edildiği ve şüpheli olmaktan çıktığı kabul

edilen bir alacak bulunduğu, bu alacağın 2002 yılında kazancın tespitinde indirim konusu yapılamayacağı, davacı şirketin satıştan iadeleri ilgili hesaba kaydetmediği anlaşıldığından, kesilen özel usulsüzlük cezasının hukuka uygun bulunduğu gerekçesiyle kurumlar vergisi, geçici vergi, fon payı, özel usulsüzlük cezası ve vergi ziyayı cezasına karşı açılan davayı reddetmiştir.

Yükümlü şirketin temyiz istemini inceleyen Danıştay Dördüncü Dairesi 7.6.2006 günlü ve E:2005/657, K:2006/1263 sayılı kararıyla; özel usulsüzlük cezasına ilişkin temyiz istemini reddetmiş, davacı şirketin 2002 yılı işlemlerinin incelenmesi sonucu düzenlenen raporda, tahsil edemediği alacak için 1999 yılında dava açtığı, ancak 2002 yılında şüpheli alacak için karşılık ayırdığı, açılan davanın feragat nedeniyle reddine karar verilmesi nedeniyle 2002 yılında alacağın şüphelilik halinin devam etmediği sonucuna varıldığı, şüpheli alacak ayrılabilmesi için alacağın dava veya icra safhasında bulunmasının öngörüldüğü, 2002 yılında söz konusu alacakla ilgili dava sona erdiğinden şüpheli alacak sayılmasının mümkün olmadığı, ancak davacı şirketin 1998 yılında fatura düzenlediği, bedelini tahsil edemediği tutarı kayıtlarına intikal ettirdiği ve 2002 yılı sonunda bu alacağını tahsil edilemediğinin açık olduğu, bu alacakla ilgili olarak, borçlu şirketle davacı şirket arasında imzalanan 8.11.2002 tarihli protokolle "karşılıklı olarak açılan davalardan hiçbir bedel talep etmezsiniz" feragat edilmesine karar verildiği, 213 sayılı Vergi Usul Kanunu'nun 322 inci maddesinin 1 inci fıkrasında alacağın kazai bir hükme veya kanaat verici bir vesikaya göre tahsiline imkan kalmaması halinde değersiz alacak sayılacağına öngörüldüğü, imzalanan protokolün davacı şirketin alacağının tahsilinin imkansız olduğunu göstermeye yeterli belge niteliğinde olduğu, bu itibarla 1998 yılında kayıtlara intikal ettirilen hasılatın, 2002 yılı sonunda tahsil edilememesi nedeniyle zarar yazılmasında kanuna aykırılık bulunmadığından, aksi yöndeki Mahkeme kararında hukuka uygunluk görülmediği, gerekçesiyle mahkeme kararının vergi asılları ve vergi ziyayı cezasına ilişkin kısmını bozmuştur.

Bozma kararına uymayan Ankara 4.Vergi Mahkemesi 31.10.2006 günlü

ve E:2006/1698, K:2006/1118 sayılı kararıyla; ilk kararında yer alan hukuksal nedenler ve gerekçe uyarınca, davanın kurumlar vergisi ve fon payı ile ilgili kısmında ısrar etmiş, vergi ziyayı cezalarının ise Anayasa Mahkemesinin iptal kararı doğrultusunda bir katı aşan tutarının kaldırılmasına karar vermiştir.

İsrar kararı yükümlü şirket tarafından temyiz edilmiş, 1998 yılında kurum kazancına hasılat olarak dahil edilen alacağın borçlu şirketten tahsil edilemediği, 2002 yılı kurum kazancından indirilmesinde yasaya aykırılık bulunmadığı ileri sürülerek kararın bozulması istenmiştir.

Savunmanın Özeti : Temyiz isteminin reddi gerektiği yolundadır.

Danıştay Tetkik Hakimi Gülsen BİŞKİN'in Düşüncesi :Temyiz dilekçesinde ileri sürülen iddialar ısrar kararının bozulmasını sağlayacak durumda görülmediğinden istemin reddi gerektiği düşünülmektedir.

Danıştay Savcısı A.Kemal TERLEMEZOĞLU'nun Düşüncesi : Temyiz isteminin reddi ile vergi mahkemesi ısrar kararının onanması gerektiği düşünülmektedir.

TÜRK MİLLETİ ADINA

Hüküm veren Danıştay Vergi Dava Daireleri Kurulunca, dosyadaki belgeler incelendikten sonra gereği görüldü:

2002 yılı işlemleri incelenen davacı şirketin 1998 yılında üstlendiği işten dolayı düzenlediği faturaların hasılat olarak kaydedildiği, ancak bir kısmının borçlu şirket tarafından kabul edilmemesi üzerine ödeme yapılmayan kısım ile ilgili olarak 1999 yılında dava açtığı, borçlu şirketin de dava açması sonucu tarafların karşılıklı olarak davalardan feragat ettiği, 19.11.2002 tarihinde davanın feragat nedeniyle reddine karar verilmesi üzerine, davacı şirketin tahsil edemediği alacak için ayırdığı şüpheli alacak karşılığının gider kaydı kabul edilmediği anlaşılmakta olup, adına 2002 yılı için ikmalen salınan vergi ziyayı cezalı kurumlar vergisi ile geçici vergi üzerinden kesilen vergi ziyayı cezasına

karşı açılan davanın reddi yolundaki vergi mahkemesi ısrar kararı, yükümlü şirket tarafından temyiz edilmiştir.

Vergi Usul Kanununun "Alacaklarda ve Sermayede Amortisman" başlıklı İkinci Bölümünde yer alan 323 üncü maddede; ticari ve zirai kazancın elde edilmesi ve idame ettirilmesi ile ilgili olmak koşuluyla dava ve icra safhasında bulunan alacaklar şüpheli alacak sayılmış, bu tür alacaklar içi değerlendirme gününün tasarruf değerine göre pasifte karşılık ayrılabilceği, bu karşılığın hangi alacaklara ait olduğunun karşılık hesabında gösterilmesi gerektiği, şüpheli alacağın sonradan tahsil edilen kısmının, tahsil edildiği dönemin kar-zarar hesabına intikal ettirilmesi kurala bağlanmıştır.

Vergi Usul Kanununun 323 üncü maddesi, seçimini bu yolda kullanmayan ve şüpheli hale gelmiş alacağı için pasifte karşılık ayırmayan ticari ve zirai kazanç sahiplerinin bu alacağı doğrudan zarara atmalarına olanak tanımamıştır. Bu olanak, aynı Yasanın 322 nci maddesinde, tasarruf değerini yitirmiş sayılan alacaklar olan değersiz alacaklar için tanınmıştır. Yasanın 322 nci maddesine göre tahsiline imkan kalmayan alacaklar tasarruf değerini yitirmiş olduklarından, kayıtlı değerleriyle zarara geçirilerek yok edilecektir.

Dava dosyasının incelenmesinden, yükümlü şirketin 1998 yılında alacak kaydettiği ancak tahsil edemediği fatura tutarları için 1999 yılında karşılık ayırmadığı, açılan davanın feragat nedeniyle reddine karar verilmesi üzerine alacağın 2002 yılında şüpheli alacak olarak kaydedildiği, inceleme elemanınca alacağın şüpheli alacak ve değersiz alacak olarak nitelendirilemeyeceği kabul edilerek, şüpheli alacak kaydedilen tutar kurum kazancına ilave edilip ikmalen cezalı tarhiyat önerildiği anlaşılmaktadır.

Yukarıda yer alan hükümlere göre şüpheli alacak karşılığı ayrılabilmesi için alacağın dava veya icra safhasında bulunması öngörülmüş olup, 2002 yılında söz konusu alacakla ilgili dava sona erdiğinden, şüpheli alacak sayılmasına olanak bulunmamaktadır. Ancak, davacı şirketin 1998 yılında fatura düzenleyip bedelini tahsil edemediği tutarı hasılat olarak kayıtlarına intikal ettirdiği ve 2002 yılı sonunda bu alacağın tahsil edilemediği de açıktır. Bu ala-

cakla ilgili olarak davacı şirketle borçlu şirket arasında imzalanan 8.11.2002 tarihli protokolle, karşılıklı olarak açılan davalardan hiçbir bedel talep etmeksizin feragat edilmesine karar verilmiş ve Ankara Asliye 1.Ticaret Mahkemesinin 19.11.2002 günlü ve K:2002/579 sayılı kararıyla dava feragat nedeniyle reddedilmiştir.

213 sayılı Vergi Usul Kanununun 322 nci maddesinin 1 inci fıkrasında alacağın kazai bir hükme veya kanaat verici bir vesikaya göre tahsiline imkan kalmaması halinde değersiz alacak sayılacağı öngörülmüş olup, imzalanan protokol davacı şirketin alacağının tahsilinin imkansız olduğunu göstermeye yeterli belge niteliğindedir. 1998 yılı kayıtlarına hasılat olarak intikal ettirilen tutarın, 2002 yılı sonunda tahsil edilememesi nedeniyle zarar yazılmasında kanuna aykırılık bulunmadığından aksi yolda verilen ısrar kararında hukuka uygunluk görülmemiştir.

Bu nedenlerle, temyiz isteminin kabulüne, Ankara 4.Vergi Mahkemesinin 31.10.2006 günlü ve E:2006/1698, K:2006/1118 sayılı ısrar kararının bozulmasına, yeniden verilecek kararda karşılanacağından, yargılama giderleri yönünden hüküm kurulmasına gerek bulunmadığına, 15.6.2007 gününde oyçokluğu ile karar verildi.

KARŞI OY

Temyiz dilekçesinde ileri sürülen iddialar sonucu itibarıyla yerinde görülen vergi mahkemesi ısrar kararının bozulmasını gerektirecek nitelikte görülmediğinden, temyiz isteminin reddi gerektiği oyu ile karara katılmıyoruz.

(DAN-DER; SAYI: 117)

BŞ/ÖEK

<u>Dairesi</u>	<u>Karar Yılı</u>	<u>Karar No</u>	<u>Esas Yılı</u>	<u>Esas No</u>	<u>Karar Tarihi</u>
DÖRDÜNCÜ					
DAİRE	2003	2882	2003	394	12/11/2003

KARAR METNİ

ÇALIŞMA VE SOSYAL GÜVENLİK BAKANLIĞI MÜFETTİŞİNİN VERGİ USUL KANUNUNDA SAYILAN İNCELEMAYA YETKİLİ KİŞİLERDEN OLMAMASI NEDENİYLE İŞ MÜFETTİŞİ RAPORUNA DAYANILARAK YAPILAN TARHIYATIN YERİNDE OLMADIĞI HK.<

Temyiz Eden : Çankaya Vergi Dairesi Müdürlüğü ANKARA

Karşı Taraf : ... Özel Eğitim Hizmetleri Turizm İnşaat İç ve Dış Ticaret Sanayi Limited Şirketi

İstemin Özeti : Süresinde verilen muhtasar beyannamede ödenen işçi ücretleri yönünden eksik beyanda bulunulduğunun Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı İş Müfettişi raporu ile tespiti üzerine davacı şirket adına re'sen takdir edilen matrah üzerinden gelir (stopaj) vergisi salınmış, vergi ziyayı cezası kesilmiştir. Ankara 5. Vergi Mahkemesi 28.11.2002 günlü ve E:2001/525, K:2002/838 sayılı kararıyla; 213 sayılı Vergi Usul Kanunu'nun 30 uncu maddesinde, re'sen tarh nedenlerinin belirtildiği, 135 inci madde de inceleme esaslarının açıklandığı, olayda Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı İş Müfettişi tarafından düzenlenen rapordaki bilgiler esas alınarak davacı şirket adına re'sen tarhiyat yapılmış ise de, iş müfettişi Kanunda sayılan incelemeye yetkili kişilerden olmadığından bu tesbitlere dayanılarak tarhiyat yapılamayacağı, başkaca bir re'sen takdir nedeni de bulunmadığından yapılan tarhiyatta isabet görülmediği gerekçesiyle vergi ve cezanın kaldırılmasına karar verilmiştir. Davalı İdare, yapılan tarhiyatta yasaya aykırılık bulunmadığını ileri sürerek kararın bozulmasını istemektedir.

Savunmanın Özeti : Savunma verilmemiştir.

Tetkik Hakimi Kumru Örnek Demirtaş'ın Düşüncesi : Temyiz dilekçesinde öne sürülen hususlar, temyize konu mahkeme kararının bozulmasını

sağlayacak nitelikte bulunmadığından temyiz isteminin reddi gerektiği düşünülmektedir.

Danıştay Savcısı Cavit Zeybek'in Düşüncesi: İdare ve Vergi Mahkemelerince verilen kararların temyizen incelenerek bozulabilmesi için, 2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanununun 49 uncu maddesinin birinci fıkrasında belirtilen nedenlerin bulunması gerekmektedir.

Temyiz dilekçesinde öne sürülen hususlar, söz konusu maddede yazılı nedenlerden hiçbirisine uymadığından, istemin reddi ile temyiz edilen mahkeme kararının onanmasının uygun olacağı düşünülmektedir.

TÜRK MİLLETİ ADINA

Hüküm veren Danıştay Dördüncü Dairesince gereği görüldü:

2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanunu'nun 49/2 nci maddesinde "Temyiz incelemesi sonunda karardaki maddi yanlışlıkların düzeltilmesi mümkün ise kararın düzeltilerek onanmasına karar verilir. "denilmektedir.

Dava dosyasının incelenmesinden, mahkeme kararında dosyanın esas numarasının yılı 2001 olarak yazılmış ise de, bunun 2002 yılı olduğu açıkça anlaşıldığından maddi yanlışlığın düzeltilmesinden sonra işin esasının incelenmesine geçildi.

Temyiz dilekçesinde ileri sürülen iddialar, bozulması istenilen kararın dayandığı gerekçeler karşısında, yerinde ve kararın bozulmasını sağlayacak durumda görülmemiştir.

Bu nedenle, temyiz isteminin reddine 12.11.2003 gününde oybirliğiyle karar verildi.

BŞ/ÖEK

<u>Dairesi</u>	<u>Karar Yılı</u>	<u>Karar No</u>	<u>Esas Yılı</u>	<u>Esas No</u>	<u>Karar Tarihi</u>
ÜÇÜNCÜ DAİRE	2007	577	2006	1034	28/02/2007

KARAR METNİ

ŞİRKET VARLIĞINDAN TAHSİL İMKANI KALMAYAN KAMU ALACAĞININ, KANUNİ TEMSİLCİLERİN VEYA ORTAKLARIN SORUMLULUĞUNA İLİŞKİN KURALLARA GÖRE TAHSİLİNDE, BİR ÖNCELİK SIRASI BULUNMADIĞI HK.<

Temyiz Eden : Setbaşı Vergi Dairesi Müdürlüğü

Karşı Taraf : ?

Vekili : Av. ?

İstem Özet i : Ortağı olduğu limited şirketten tahsil edilemeyen kamu alacağının kanuni temsilcisi sıfatıyla davacıdan tahsili amacıyla 213 sayılı Yasanın 10'uncu maddesine göre düzenlenen ödeme emrini; şirket tüzel kişiliği hakkında tüm takip yolları tüketilmesine karşın şirketin varlığından tahsil edilemeyen kamu alacağının, bütün malvarlığı ile sorumlu kanuni temsilcilerden de tahsil edilememesi halinde şirket ortağının takip edilebileceği, ödeme emriyle istenen kamu alacağının borçlusu limited şirketin ortağı olan davacının, şirketin kanuni temsilcisiyle aynı tarihte ve fakat ayrı ayrı cebren takibine başlandığı, kanuni temsilci tarafından açılan ve mahkemelerinin E:2005/793 sayılı esasında işlem gören davanın henüz sonuçlanmadığı, ortaklardan takip aşamasına gelmeyen alacak için davacının takip edilemeyeceği gerekçesiyle iptal eden Bursa Vergi Mahkemesinin 29.9.2005 günlü ve E:2005/792, K:2005/1622 sayılı kararının; şirket tüzel kişiliğinden tahsil edilemeyen kamu alacağının, öncelikle kanuni temsilciden, daha sonra ortaktan aranacağı yolunda bir sıralama ve zorunluluk bulunmadığı, şirket ortağı olan davacının takibi amacıyla düzenlenen ödeme emrinin hukuka uygun olduğu ileri sürülerek bozulması istenmiştir.

Savunmanın Özet i : Temyiz isteminin reddi gerektiği savunulmuştur.

Tetkik Hakimi : Enis SİVİŞOĞLU

Düşüncesi : Şirket tüzel kişiliğinden tahsil edilemeyen kamu alacağının; kanuni temsilci ya da ortaktan tahsilinde öncelik öngören herhangi bir düzenleme bulunmadığından vergi mahkemesince, bu yolda bir sıralamanın varlığından söz edilerek, limited şirketin ortağı davacı adına düzenlenen ödeme emrini; kanuni temsilci hakkındaki takip sonuçlanmadan ödeme emri düzenlenemeyeceği gerekçesiyle iptal edilmesi hukuka uygun düşmemiş ise de şirket ortağı olduğunda duraksama bulunmayan ve bu nedenle 6183 sayılı Yasanın 35'inci maddesine göre takibi gereken davacının; kanuni temsilcilerin sorumluluğunun düzenlendiği 213 sayılı Yasanın 10'uncu maddesine göre takibinde yasaya uygunluk bulunmadığından, sonucu itibarıyla hukuka aykırılık bulunmayan vergi mahkemesi kararına yöneltilen temyiz isteminin reddi gerektiği düşünülmektedir.

Savcı : Sefer YILDIRIM

Düşüncesi: İdare ve vergi mahkemelerince verilen kararların temyizen incelenerek bozulabilmesi için, 2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanununun 49'uncu maddesinin birinci fıkrasında belirtilen nedenlerin bulunması gerekmektedir.

Temyiz dilekçesinde öne sürülen hususlar, söz konusu maddede yazılı nedenlerden hiçbirisine uymadığından, istemin reddi ile temyiz edilen Mahkeme kararının onanmasının uygun olacağı düşünülmektedir.

TÜRK MİLLETİ ADINA

Hüküm veren Danıştay Üçüncü Dairesince işin gereği görüşülüp düşünüldü:

Ortağı olduğu limited şirketten tahsil edilemeyen kamu alacağının davacıdan tahsili amacıyla 213 sayılı Yasanın 10'uncu maddesine göre düzenlenen ödeme emri, temyiz istemine konu yapılan vergi mahkemesi kararı ile şirketin kanuni temsilcisi hakkındaki takip sonuçlanıp, ortaktan takip aşamasına

gelmeyen kamu alacağı için ödeme emri düzenlenemeyeceği gerekçesiyle iptal edilmiştir.

213 sayılı Vergi Usul Kanununun 10'uncu maddesinde, tüzel kişilerin mükellef veya vergi sorumlusu olmaları halinde bunlara düşen ödevlerin kanuni temsilcileri tarafından yerine getirileceği, bu ödevlerin yerine getirilmemesi yüzünden mükelleflerin veya vergi sorumlularının varlığından tamamen veya kısmen tahsil edilemeyen vergi ve buna bağlı alacakların kanuni ödevlerini yerine getirmeyenlerin varlıklarından alınacağı, 6183 sayılı Kanunun 4369 sayılı Yasanın 21'inci maddesiyle değişik 35'inci maddesinde de limited şirket ortaklarının şirketten tahsil olanağı bulunmayan amme alacağından sermaye payları oranında doğrudan doğruya sorumlu olacakları ve bu Kanun hükümleri gereğince cebren takip edileceği kurala bağlanmıştır. Vergi Usul Kanununun 10'uncu maddesi ilgilileri tüm borçtan rücu olanağı tanıyarak müteselsilen sorumlu tutmuşken, 6183 sayılı Yasanın 35'inci maddesi ortakları sermaye payları düzeyindeki borçtan sorumlu tutmuş, şirket varlığından tahsil imkanı kalmayan kamu alacaklarının, kanuni temsilcilerin sorumluluğu veya ortakların sorumluluğuna ilişkin kurallara göre tahsilinde bir öncelik sırası öngörmemiştir. Bu düzenlemeler uyarınca Vergi usul Kanunu kapsamındaki vergi ve buna bağlı alacakların, limited şirketin kanuni temsilcilerinden 213 sayılı Yasanın 10'uncu; ortaklarından ise 6183 sayılı Yasanın 35'inci maddesine göre tahsili gerekmektedir.

Davacının kamu borçlusu limited şirketin kanuni temsilcisi değil, ortağı olması nedeniyle 213 sayılı Yasanın 10'uncu maddesine göre cebren takip edilmesine olanak bulunmadığından ödeme emrini yazılı gerekçeyle iptal eden vergi mahkemesi kararında sonucu itibarıyla hukuka aykırılık bulunmamaktadır.

Açıklanan nedenlerle temyiz isteminin reddine, 28.2.2007 gününde oyçokluğuyla karar verildi.

KARŞI OY

Dava; ortağı bulunduğu limited şirketten tahsil edilemeyen 1997 dönemine ilişkin kurumlar vergisi, fon payı, kaçakçılık cezası ve gecikme faizinden oluşan alacağının tahsili amacıyla düzenlenen ve borcun yedi gün içinde ödenmesi veya borcu karşılayacak mal bildiriminde bulunulması, aksi halde 6183 sayılı Yasanın 55, 60, 111 ve 114'üncü maddelerinin uygulanacağı duyurulan ödeme emrine karşı açılmıştır. Bu bildirimleri içeren ödeme emrine el yazısı ile "213 sayılı Vergi Usul Kanununun 10'uncu maddesine göre düzenlenmiştir." ibarelerinin eklendiği görülmektedir.

Bilindiği gibi tüzel kişilerin mal varlığından tahsil imkanı kalmayan ya da tahsil edilemeyen kamu alacaklarının, bu kuruluşların yasal temsilcilerinden tahsili amacıyla 6183 sayılı Yasanın 55'inci maddesine göre düzenlendiği, metnindeki ihtarlardan açıkça anlaşılan ödeme emirlerinin temel metninin açığına idarece ve el yazısı ile yukarıda belirtildiği şekilde ya da daha kısa biçimde yazılan notların; 55'inci maddeye göre ödemeye veya mal bildiriminde bulunmaya davet eden, aksi halde diğer yaptırımların uygulanacağı ihtarını taşıyan ödeme emrinin hukuki niteliğini değiştirdiği düşünülemez.

Dava konusu ödeme emriyle davacıdan, borçlu limited şirketten olan ve Vergi Usul Kanunu kapsamındaki alacaklarının ödenmesi istendiğinden, davacının kanuni temsilci değil, ortağı olduğu saptandığı takdirde sermaye payına göre sorumluluk için Yasada başka koşul aranmadığından, ödeme emrinin borcun sermaye payını aşan kısmının iptaline karar verilmesi gerekirken, tümüyle iptali yolunda verilen kararın bozulması gerektiği görüşüyle Daire kararına katılmıyorum.

(DAN-DER; SAYI : 116)

BŞ/ÖEK

